

5^ο Γενικό Λύκειο Ηρακλείου
(υπό κατάληψιν)

Ηράκλειο, 12/11/2014

Αρ. Πρωτ.: ;;;

Προς

τα μέλη του ΑΠΥΣΔΕ Κρήτης
δια της Διεύθυνσης Δευτεροβάθμιας
Εκπαίδευσης Νομού Ηρακλείου

**Θέμα: Παραίτηση από τη θέση του Διευθυντή του 5^{ου} Γενικού Λυκείου
του Ηρακλείου**

Αξιότιμα μέλη του ΑΠΥΣΔΕ Κρήτης,

Δυσάρεστα αλληλοσυγκρουόμενα αισθήματα πικρίας και ευθύνης με διακατέχουν, όσον αφορά τις υπόγειες παρεμβάσεις και προτροπές προς τους μαθητές του σχολείου μου για καταλήψεις. Παλεύω την απογοήτευση με το καθήκον και ξεγελώ τη λύπη μου με ασκήσεις αισιοδοξίας.

Κάποιο λάθος πρέπει να υπάρχει...

Είναι ήδη ο τέταρτος χρόνος της θητείας μου ως Διευθυντής στο 5^ο Γενικό Λύκειο του Ηρακλείου. Γνωρίζετε πώς παρέλαβα το 5^ο Λύκειο. Ξέρετε επίσης πολύ καλά πώς είναι σήμερα. Όλο το Ηράκλειο το γνωρίζει.

Κάποιο λάθος πρέπει να υπάρχει, όταν κάθε χρόνο τέτοια εποχή, σε μια καλοστημένη όσο και παράφωνα συναυλία, ως δια μαγείας ανακαλύπτονται από τους γνωστούς γαβγιστές τα προβλήματα της εκπαίδευσης, παραμυθιάζοντας δικαίους και αδικούς για τη νεφελοκοκκυγία της «παιδείας των ονείρων τους». Για να επικαλυφθούν λίγο αργότερα με τον μανδύα της λήθης και να αποκαλυφθούν του χρόνου πάλι τέτοια εποχή, συγκαλύπτοντας τη δειλία της εκπαιδευτικής μας κοινότητας σε ένα χόκουσ πόκουσ δεκαετιών τώρα. Για μένα έχει γίνει πλέον ξεκάθαρο ότι όταν ο Διευθυντής είναι σε εγρήγορση και οι σύλλογοι διδασκόντων δεν ησυχάζουν καταλήψεις δεν γίνονται.

Κάποιο λάθος πρέπει να υπάρχει...

Ψάχνω στα βιβλία των μαθητών του σχολείου μου μήπως και βρω κάτι κακό αλλά, όσο και να αναζητώ, τίποτα. Σκέφτομαι μήπως και δηλητηριάζεται η ψυχή των παιδιών με αυτά που μαθαίνουν αλλά και πάλι κανένα δηλητήριο δεν βρίσκω.

Έμαθα να ξεκινώ τη μέρα μου ανεβαίνοντας τα σκαλιά του 5^{ου} Λυκείου με μία κυρίαρχη σκέψη. Τι πρέπει να κάνουμε οι δάσκαλοι των παιδιών του ελληνικού λαού για να μη χάσουμε τη νέα γενιά. Πώς θα βοηθήσουμε τους νέους ανθρώπους να παλέψουν την ανασφάλεια, να συνεχίσουν να αμφισβητούν με κριτική διάθεση, να μετατρέψουν την οργισμένη τους δυσπιστία σε σαρωτική δύναμη κάθαρσης. Να ενωθούν με τη μοίρα του τόπου τους. Δεν μπορώ να κάνω τίποτε άλλο παρά να υπενθυμίζω συνεχώς το «δράξασθε παιδείας». Εδώ συντελείται η επανάσταση του μυαλού. Όταν περνά πρώτα μέσα από την κοπιώδη κατάληψη της γνώσης. Σφουγγάρι είναι η ψυχή του παιδιού και αν αφεθεί να στεγνώσει στην ξέρα της θεωρίας των «ψεκασμών» το μόνο που μαθαίνει δυστυχώς είναι να φανατίζεται από το «δίκιο» του κάθε ιλλουμινάτου ινστρούχτορα και να εχθρεύεται την ευγένεια και τη συναλληλία.

Εδώ και τέσσερα χρόνια πλησιάζω τα παιδιά του σχολείου μου με την αγάπη του πατέρα και τη σοβαρότητα του Διευθυντή. Τους εξήγησα από τη πρώτη στιγμή ότι και διαδηλώσεις και διαμαρτυρίες μπορούν να κάνουν. Μαζί στις πορείες, μαζί στις προσπάθειες. Και τα μαθήματα και ο αγώνας. Ξανά και ξανά τόνιζα ότι και το πιο προβληματικό, με ελλείψεις και αδυναμίες σχολείο που μένει ανοικτό είναι πολύ καλύτερο από το καλύτερο που παραμένει κλειστό. Επέμενα ότι το σχολείο δεν μπορεί να κλείνει κατά βούλησιν, ότι ο μαθητής είναι μαθητής εικοσιτέσσερις ώρες το εικοσιτετράωρο και ότι οι καταλήψεις δεν νομιμοποιούνται. Όποιος παρ' όλα αυτά θέλει να φύγει από το σχολείο και να διαδηλώσει, ως απών θα χρεωθεί τις ανάλογες απουσίες – ελάχιστος φόρος τιμής στους αγώνες του. Τους υπενθύμισα ότι είναι ανήλικοι: ότι οι γονείς τους μπορούν να ελεγχθούν για παραμέληση της εποπτείας τους και ότι το σχολείο είναι υποχρεωμένο να ενημερώνει τους δικούς τους για τη συμπεριφορά τους.

Εδώ και τέσσερα χρόνια, κυριολεκτικά παρακαλώ τα παιδιά του εκάστοτε δεκαπενταμελούς μαθητικού συμβουλίου να γράφουμε για τα προβλήματα του μαθητόκοσμου σε τακτικές στήλες που θα μπορούσα να τους εξασφαλίσω στις τοπικές εφημερίδες. Τα περισσότερα άλλωστε από τα αιτήματά τους είναι δίκαια και άπτονται της κοινής λογικής, κάτι που η τσαπατσουλιά της πολιτείας δεν έχει το σθένος να παραδεχτεί. Τους ικετεύω, σχεδόν, να χρησιμοποιήσουν (με ή χωρίς τη βοήθειά μου) τα ραδιοτηλεοπτικά μέσα για να εκθέτουν τις ανησυχίες τους.

Κάποιο λάθος όμως υπάρχει. Ενώ οι πρώτες αντιδράσεις ήταν πάντα θετικές, αν όχι και ενθουσιώδεις, στο τέλος τίποτα δεν γίνεται. Είμαι πεπεισμένος ότι εν τω μεταξύ οι επιτήδριοι, που διαλέγουν πρώτα ιδεολογία και μετά σεβρίζουν «αλήθειες», είχαν απλώσει στα ευκολόπιστα μυαλά των παιδιών την κατηχητική τους μπουγάδα. Με συνωμοτικά γκρουπούσκουλα και δουλειές της νύχτας.

Το ίδιο έγινε και με το πρόσφατο κύμα καταλήψεων. Όλοι ξέρουμε πως είχε ενορχηστρωθεί. Έτσι την Κυριακή, 02/11/2014, γύρω στις δώδεκα το μεσημέρι, πήγα στο γραφείο μου και επέστησα δια τηλεφώνου την προσοχή σε όλους τους γονείς των παιδιών του δεκαπενταμελούς μαθητικού συμβουλίου (και όχι μόνο) για την ευθύνη που έχουν απέναντι στα παιδιά τους. Στην κατάληψη της Δευτέρας, 03/11/2014, δεν αντέδρασα. Με ταλαιπωρούσε άλλωστε και ένα πρόβλημα υγείας. Μία μέρα είναι, λέω, ας εκτονωθεί η κατάσταση. Δυστυχώς όμως διαψεύστηκα. Τότε αντέδρασα και κράτησα το σχολείο ανοικτό μέχρι και την Παρασκευή, 07/11/14. Πώς; Τηρώντας αυστηρή στάση, παραμένοντας αρκετές ώρες στο σχολείο - για να το προφυλάξω από τα ευκόλως εννοούμενα χειρότερα - και πείθοντας τα παιδιά με τη λογική και το συναίσθημα. Και πάλιν, τηλεφωνήματα σε γονείς και συνεχής επικοινωνία με την πρόεδρο του συλλόγου γονέων και κηδεμόνων του 5^{ου} ΓΕΛ. Την ημέρα μάλιστα της πορείας (07/11/14) ο ίδιος συνόδευσα τους μαθητές του σχολείου μου, συνεπής στην από χρόνων υπόσχεσή μου.

Κάπου όμως πρέπει να υπήρχε λάθος... Φαίνεται ότι το Σαββατοκύριακο (8-9 Νοεμβρίου) δραστηριοποιήθηκαν οι μαθητοπατερομαμάδες και κάλεσαν τους επί κεφαλής των καταληψιών μαθητές σε «φροντιστήριο». Ήταν και το πρόβλημα υγείας που άρχισε να με ταλαιπωρεί και πάλι... Δρυός πεσούσης πας ανήρ ξυλεύεται (όταν λείπει ο γάτος ...). Έτσι τη Δευτέρα, 10/11/2014, μπήκαν ξανά οι αλυσίδες. Και ας δήλωναν τα παιδιά κατ' επανάληψιν ότι «τίποτα δεν έχουμε με το Διευθυντή μας» και ας υπογράμμιζαν με αγαθή υπερβολή ότι «το σχολείο μας είναι το καλύτερο του Ηρακλείου».

Αξιότιμα μέλη του ΑΠΥΣΔΕ Κρήτης,

Κάποιο λάθος πρέπει να υπάρχει με τους εντεταλμένους γκαουλάιτερ, τους «αριστερούς» με τις «δεξιές» τσέπες. Γιατί θεωρούν ότι τα ανήλικα παιδιά που οφείλουμε ως σχολείο να διαπαιδαγωγήσουμε είναι ήδη διαπαιδαγωγημένα – φτάνει να ασπάζονται το μανιφέστο που ίδιοι τους

προσφέρουν μέσα από κομψές και γλυκερές λέξεις. Έχουν μάθει όλοι αυτοί (ο καθένας μας το έχει ζήσει) να αλωνίζουν μέσα στα σχολεία, σφραγίζοντας τα κομματικά τους διαπιστευτήρια και εκλαμβάνοντας ετσιθελικά την ευγένεια των υπολοίπων ως συγκατάθεση στο να δεχτούν το ευθύγραμμο εγκεφαλογράφημά τους. Γνωρίζουν πολύ καλά ότι τα τελευταία χρόνια και στο σχολείο μου, σύμφωνα με την έννομη υποχρέωσή μου, κατέβαλα προσπάθειες να τους στερήσω το γλειφιτζούρι της κομματικής κατήχησης και προφεσορίας.

Κάποιο λάθος πρέπει να υπάρχει. Φοβάμαι ότι πιθανόν να ξεφύγω από τις γραμμές που επιβάλλει η ηθική και επιστημονική μου συγκρότηση. Μήπως και συμπεριφερθώ εκτός ορίων... Διερωτώμαι μήπως τελικά δεν κάνω το «πρέπον», τόσο για τα παιδιά του σχολείου μου όσο και για τη συντριπτική πλειονότητα των συναδέλφων μου. Εκείνους που τα τελευταία τέσσερα χρόνια αναγνωρίζουν τη μεγάλη αλλαγή του 5^{ου} ΓΕΛ και που συμπαραστέκονται, ο καθένας με τον τρόπο του, στο μεγάλο μου αγώνα να κρατήσω το 5^ο Λύκειο ανοικτό στο διδακτικό αγαθό και όχι έρμαιο υποκινούμενων μαθητικών καταλήψεων. Τους ευχαριστώ. Εγώ όμως θεωρώ ότι δεν κατάφερα να κάνω ό,τι μου επέβαλε η εκπαιδευτική μου συνείδηση. Και είμαι σίγουρος ότι η πολιτεία δεν είναι γι' αυτό άμοιρη ευθυνών.

Δεν κατάφερα, παρ' όλη την καταβολή πνευματικών και σωματικών δυνάμεων, να επιτύχω αυτό που ήθελα. Ένα ανοικτό σχολείο. Διαμαρτύρομαι έτσι με όλη τη δύναμη της ψυχής μου για το όνειδος των καταλήψεων. Θέλω να κατηγορήσω την εκκωφαντική σιωπή και αδράνεια. Από όπου και αν προέρχεται. Κατηγορώ με όση φωνή μου απομένει το έγκλημα που συντελείται. Αυτούς που σπρώχνουν τα παιδιά του ελληνικού λαού στην αμορφωσιά και τους προετοιμάζουν για το ενήλικο μίσος. Όσους γνωρίζουν πολύ καλά και κάνουν πως δεν καταλαβαίνουν. Την αγωνία όμως του γονιού που δεν μπορεί να πληρώνει για ιδιαίτερα, ποιος θα την νιώσει; Ποιος θα ακούσει τέλος πάντων τις σιωπηλές κραυγές της εύπλαστης συντριπτικής πλειονότητας των παιδιών, που χρησιμοποιούμενα στις καταλήψεις των σχολείων κατ' ουσίαν βιάζονται για να πατήσουν επάνω τους λογίων λογίων πολιτικάντηδες; Ποιοι ευθύνονται για όλα αυτά και ποιοι ξορκίζουν το κακό με ωχαδερφικές φλυαρίες; Κάποιος πρέπει να παραιτηθεί επιτέλους γι' αυτό το απύθμενου θράσους αίσχος!

Αξιότιμα μέλη του ΑΠΥΣΔΕ Κρήτης,

Σας ευχαριστώ τόσο για τη συνεργασία όσο και για την συγκινητική εμπιστοσύνη που μου δείξατε μέχρι τώρα, όσοι από εσάς γνωρίζω και προσωπικά. Με όση δύναμη μου μένει φωνάζω «έξω τα κόμματα από τα σχολεία»! Αρνούμαι να συμπλεύσω με τη συστηματική παραπληροφόρηση και κατατρομοκράτηση! Σε αυτό το καραγκιοζλίκι δεν θέλω να είμαι ούτε συμμετοχος ούτε συνένοχος. Δεν το επιτρέπει η ευαισθησία μου. Εύχομαι ο επόμενος Διευθυντής το 5^{ου} Γενικού Λυκείου του Ηρακλείου να ανταποκρίνεται στις προσδοκίες και στις δυνατότητές του.

Σας παρακαλώ να αφουγκραστείτε την έντονη ανησυχία μου για τις μαθητικές καταλήψεις και τους ύπουλους κομματικούς ρόλους, να αποδεχτείτε την έντονη διαμαρτυρία μου και να δεχτείτε ως εκ τούτου - ως το μόνο εκ βάθους ψυχής που μπορώ ακόμα να κάνω - την παραίτησή μου από τη θέση του Διευθυντή του 5^{ου} Γενικού Λυκείου του Ηρακλείου.

Κωνσταντίνος Ν. Κωνσταντίνου, δ.φ

Διευθυντής του 5^{ου} Γενικού Λυκείου του Ηρακλείου